

Lois Duncan

KUTYASZÁLLÓ

Minden kóbor kap a jóból

Lois Duncan

KUTYASZÁLLÓ

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2009

*Azon négylábú családtagjaink emlékére,
akik most már a Kutyamennyországban
hancúroznak boldogan –
Ginger, Rascal, Mischief, Kelly, Killer, Scooter,
Trixie, Pyrite és Silver.*

Első fejezet

A ház fehér volt, szögletes, túl kicsi és túl tökéletes.

Bruce az autó ablakából tanulmányozta.

– Szerintetek tényleg lesz itt elég hely nekünk? – kérdezte hitetlenkedve.

– Irtó flancos – morgott Andi. – Olyan beképzelten kuporog, mintha túl jónak gondolná magát ahhoz, hogy egyszerű emberek költözzenek bele. A fű meg mintha nem is lenne igazi. Lefogadom, hogy műanyag, és a barkácsboltban vették.

– Elég legyen, Andi! – Mr. Walker bekanyarodott a kocsifelhajtóra, fékezett, de nem állította le a motort. – Így viselkedsz, amióta csak elindultunk Új-Mexikóból. Csak-hogy most megérkeztünk, és egy percen belül találkozni fogsz Alice néniével. Nem akarok több megjegyzést hallani. Egyet sem.

– Ne felejtse el, milyen szerencsénk van, kicsim! – mondta Mrs. Walker. – Senki sem szívesen adja ki a házát olyan családnak, amelyik talán csak rövid ideig marad a városban. Ha Apa nagynénje nem itt élne, és nem engedte volna meg, hogy nála lakjunk, lehet, hogy nekünk otthon kellett volna maradnunk. Azt nem akartad volna, ugye?

– De igen – mormogta Andi az orra alatt, hogy senki se hallja. Nem akarta tovább feszíteni a húrt. Aztán meg tudta, hogy igazságtalan, és egy kicsit szégyellte is magát. A két-szintes fehér ház nagyon is kellemes helynek látszott. Ami azt illeti, sokan szívesebben választották volna maguknak, mint a terpeszkedő öreg vályogházat, ahol mostanáig laktak.

Igazság szerint nem is a házzal volt baja, hanem azzal, hogy Bebe nem jöhetett velük.

Amíg ez ki nem derült, majdnem olyan izgatott volt ő is a költözködés miatt, mint Bruce. Édesapjuk áthelyezése a cég új fiókjához komoly előléptetést jelentett, ők pedig büszkék voltak rá, és örültek, hogy Elmwoodba kell mennie továbbképzésre. Új emberek, új élmények, autókázás az egész országon keresztül – hogy is ne örültek volna ennyi érdekes dolognak?

Aztán édesanyjuk közölte velük a hírt. Andi úgy érezte, elég sunyi módszert választott, hiszen csomagolás közben szinte félvállról jegyezte meg:

– Beszéltem Arquette-ékkel Bebéről. Azt mondták, nyugodtan náluk maradhat, amíg mi Elmwoodban leszünk.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte döbbenten Andi.
– Miért menne Bebe hozzájuk?

– Sajnos nem vihetjük magunkkal keletre – mondta Mrs. Walker. – Alice néni borzasztó allergiás a kutyákra.

– *Nem vihetjük el Bebét?* – Andi hitetlenkedve meredt az édesanyjára. Biztosan csak viccelt! Nem, az ilyesmivel senki sem viccelődhetett. – Bebe családtag!

– De hát csak egy tacszó – jegyezte meg Bruce. Éppen a bőröndje fölé hajolt, és a fotósfelszerelését igyekezett úgy elrendezni, hogy semmi se törjön össze. – Alig kutya. Inkább hasonlít egy nudlira.

– Éppen eléggé kutya valakinek, aki allergiás az állatokra – mondta Mrs. Walker. – Sajnálom, Andi. Tudom, mit érzel, de nem tehetünk semmit. Bebe remekül fogja magát érezni Arquette-éknél. Holly meg a testvérei a gondját viselik majd.

– Szó sem lehet róla! Sehová nem megyek nélküle! – Andi Bebéhez rohant, aki kíváncsian szemlélte a nyüzsgést, és az ölébe kapta a tacskót. – Ha Bebe marad, én is maradok.

– Ne nevettesd ki magad! – szólt határozottan az anyja. – Amint vége Apa továbbképzésének, és megtudjuk, hol fog dolgozni, keresünk egy saját házat, és megint magunkhoz vesszük Bebét. Én is éppen annyira várom azt a napot, mint te. Nem volt könnyű otthagyni az iskolát, ahol tanítottam így, hogy neki sem állhattam állást keresni, mert nem tudjuk, végül hol fogunk lakni.

– Nem megyek Bebe nélkül! – kiáltotta Andi elszántan, de persze amikor eljött az ideje, mégiscsak ment. Ha az ember tízéves, ott a helye, ahová a szülei viszik.

Mr. Walker végül leállította a motort, és kinyitotta a kocsiját.

– Ugorjatok ki! – mondta. – És nem akarok duzzogást hallani. Mosolyogjatok, amikor bemutatkoztok Alice néni-
nek.

Ebben a pillanatban kivágódott a ház ajtaja, és maga Alice néni rontott ki rajta, hogy üdvözölje a családot. Először Bruce kászálódott ki az autóból, így a néni őt kapta el először.

– Szóval te lennél az én drága unokaöcsikém! – kiáltotta, és magához szorította a fiút. – Nem láttalak csecsemőkorod óta, most meg itt állsz előttem, és szinte felnőtt vagy!

Bruce, aki valójában meglehetősen alacsony volt a korához képest, amitől kicsit kellemetlenül is érezte magát, igyekezett úgy tenni, mintha nem hallotta volna a megjegyzést. – Szia, Alice néni – mondta.

Alice néni ezután megölelte Mr. és Mrs. Walkert, majd Andi elé libbent.

– Ez meg az édes kis Andrea, aki olyan bűbájos verseket ír! Anyukád elküldött egyet tavaly karácsonykor.

Most Mrs. Walkeren volt a sor, hogy zavarba jöjjön, hiszen jól tudta, hogy Andi nem szereti, ha idegenek is olvassák a verseit, és nem is mondta meg neki, hogy elküldte az egyiket Alice néninek.

Andi elfintorodott. Engedte, hogy Alice néni megölelje, de nem ölelte vissza.

A ház odabent éppen olyan tökéletes volt, mint kívül. Annyira tökéletes, hogy az ember szinte nem talált egy tenyérszerű helyet, ahová leülhetne anélkül, hogy rendetlenséget csinálna.

Mrs. Walker vetett egy gyors pillantást a fehér szőnyegekre és a citromsárga kanapéra, aztán a gyerekekre, akik kócosak és szutykosak voltak a hosszú kocsikázás után.

– Nem akartok kimenni és felfedezni a kertet? – kérdezte tőlük.

– Ez a környék éppen gyerekeknek való – mondta Alice néni. – A szomszédban Gordonéknál van egy éppen akkora fiú, mint Bruce.

– A barna házban laknak? – kérdezte kíváncsian Bruce. Akkor vette észre az épületet, amikor elhajtottak mellette, és nagyon tetszett neki, ahogy ott állt magában a fák és a bokrok között. Abban a kertben teljesen igazinak nézett ki a fű is.

– Te jó ég, dehogy! – kiáltott fel Alice néni. – Abban az őszöreg kulipintyóban az utca végén? Hat hónapja próbálják eladni azt a rémséget, de még csak meg sem áll senki, hogy megnézzze. Nem, Gordonék itt laknak közvetlenül mellettünk a szép nagy kertes házban. Jerryt nagyon szeretik, mindig játszik nála egy csapat fiú.

Amikor kiléptek az udvarba, a szeptemberi nap várta őket. Sugarai éppen úgy melengették őket, mint Albuquerque-ben aznap, amikor útnak indultak. Az égbolt dúsan és kéken ívelt felettük, a levegőben enyhén érződött az őszi illata.

– Elmwood igazából nem is olyan rossz hely – mondta Bruce. – Az a ház az utca végén nagyon vagány az indákkal meg a bokrokkal. Olyan, mint egy rejtekhely az erdő közepén. Jó lenne, ha inkább ott lakhatnánk.

– De nem ott lakunk – vágta rá Andi. Nem állt még készen, hogy a dolgok jó oldalát lássa. – Az allergiás Alice nénivel meg a fehér szőnyegeivel fogunk lakni, én leszek az

„édes kis Andrea”, te meg a „drága Bruce”, és nem hiszem, hogy el tudnám viselni.

– Csak nyugi – mondta Bruce. – Nem sokáig leszel édes Andrea. Miután megtudja, milyen vagy igazából, biztosan nem. Aztán meg az idő java részében iskolában leszünk, Apa pedig dolgozni fog. Anyának kell egész nap a házban ülnie, és elviselnie.

Bruce levette a válláról a fényképezőgépet.

– Állj oda a lépcsőhöz, csinállok rólad egy képet. Elküldheted Holly Arquette-nek, ő meg majd megmutatja Bebének.

– Jól van – bólintott Andi valamivel barátságosabban. Bruce nem sokszor ajánlotta fel, hogy lefényképezi a húgát, általában érdekesebb témákra koncentrált.

A lány vagy fél perce állt a verandára vezető lépcső előtt, amikor Bruce egyszerre megszólalt:

– Hé!

– Hé, mi? – kérdezte Andi.

– Nézd, ki jött látogatóba! Ő is le akarja fényképeztetni magát. Figyeld, hogy pózol!

Andi megfordult, és látta, hogy bátyja nem rá irányítja az objektívet, hanem egy nagy, vörös kutyára, amelyik Alice néni háza és aközött állt, amelyikről megtudták, hogy Gordonék laknak benne.

– Honnan került ide? – kérdezte Andi, aki annyira meglepődött, hogy még megsértődni sem jutott eszébe, amiért végül nem ő került a képre.

– Nem tudom, de nem kéne így bóklásznia. Szép kutya, ugye? – Bruce a bal kezébe vette a kamerát, jobbját pedig

kinyújtotta a kutya felé. – Jó fiú, gyere csak, szaglássz meg nyugodtan. Errefelé laksz?

A kutya lelkesen csóválta bozontos vörös farkát, és odaszaladt, hogy bemutatkozhatson új barátjának. Bruce letérdelt, két kezébe fogta a puha pofát, és belemosolygott a nagy barna szemekbe.

– Nem hittem volna, hogy ennyire szereted a kutyákat – mondta Andi. – Bebével soha nem szoktál játszani.

– Bebe el van kényeztetve – közölte Bruce. – Nem akar játszani, csak azt várja, hogy simogassák. Ez a nagydarab fickó itt férfinak való kutya. Lefogadom, jó buli lenne elvinni...

– Mégis, mi a fenét művelsz a kutyámmal? – A hűvös hang éles késként hasított a délután csendjébe.

Bruce meglepetten nézett fel a magas, szőke fiúra, aki mintha a semmiből került volna elé.

– Szia – mondta a maga barátságos hangján. – Biztos te vagy Jerry Gordon. Alice néni mondta, hogy itt laksz. Engem Bruce Walkernek hívnak, ez meg a húgom, Andi. Egy darabig a szomszédaid leszünk.

– Nem azt kérdeztem, ki vagy – felelte kurtán a fiú. – Azt kérdeztem, mi a fenét művelsz Vörös Vándorral? Ez egy drága kutya vagy egy kilométer hosszú pedigrével. Apukámtól kaptam a születésnapomra, és senki sem piszkálhatja, akinek nem engedtem meg.

– Bruce nem bántja. Csak csinált róla egy fényképet. – Andi eljött a lépcsőtől, és a pázsiton keresztül a két fiúhoz sietett. – Különben sem hiszem, hogy a te kutyád. Ha az lenne, nem viselkedne így.

A fiú hangjának hallatán a kutya szorosan Bruce lábához simult.

– Az enyém, ne aggódj – mondta Jerry Gordon. Csetintett az ujjával. – Gyerünk, Vándor. Nyomás vissza a saját udvarodba!

A kutya ahelyett, hogy engedelmeskedett volna, leszegte a fejét, és ideges nyüszítésbe kezdett. Még erősebben bújt oda Bruce-hoz, mintha csak azt várta volna, hogy új barátja megvédje.

– Mi a baja? – kérdezte Bruce. – A húgom kutyája sosem csinált ilyesmit. Ugrándoza rohan, ha Andi hívja.

– Makacs – jelentette ki a magas fiú. – Még nem tanítottam be. Vörös Vándor, futás oda, hallod?

Felemelte a kezét, és erőteljes csapást mért a kutya lapockái közé. Vörös Vándor fájdalmasan vonyított fel. Elrohant gazdája mellett, átvágtatott az udvaron, aztán eltűnt a ház mögött.

– Te ezt nevezed betanításnak? – fortyant föl undorral Bruce. – Nem csoda, hogy fél tőled szegény. Gyűlölni fog, ha ezután is így bánsz vele.

– Nem is érdemled meg, hogy kutyád legyen. – Andi hangja elcsuklott a dühtől. – Ha én lennék Vörös Vándor, leharapnám a karodat.

– Meg kell tanulnia engedelmeskedni – mondta Jerry Gordon. – Egy kutyának meg kell mutatni, ki parancsol. Ha úgy viselkedik, ahogy kell, kedves vagyok vele. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán barátságosabb hangon folytatta. – Ez az emberekre is igaz. Ha jók lesztek, talán

megengedem, hogy valamikor átgyertek. – Bruce felé bökött az állával. – Vagyis csak te, a nagy pofájú húgod más tészta.

– Miből gondolod, hogy mennék, ha hívnál? – kérdezte Bruce. – Talán inkább más barátokat keresek.

– Tutira jönnél – mondta magabiztosan Jerry. – A környékről az összes fiú el akar jönni hozzám. Nálam több szuper cucc van, mint mindenki másnál együttvéve. Nem fogják megkockáztatni, hogy rosszban legyenek velem, mert összehaverkodtak egy ilyen vakarccsal, mint te.

– A bátyám nem vakarcs – mondta Andi dühösen. – Kitűnő tanuló és iszonyú jó fényképeket csinál. Mindenki szereti Bruce-t. Albuquerque-ben megválasztották az osztály elnökének.

– Talán ti hülye nyugatiak szeretitek az ilyen vakarcsokat – vágta rá Jerry –, de mi itt keleten megesszük őket vacsorára. És nem nagyon szeretjük a kövér lányokat sem, főleg, ha furán beszélnek.

– Nem vagyok kövér! – kiabálta Andi, aki tényleg nem volt az... Talán csak egy kicsit duci, és még az is sokkal kevésbé, mint kisebb korában. – És nem beszélek furán! Neked van hülye kiejtésed.

– *Nem beszélek furrán!* – utánozta Jerry a nyugati akcentust úgy, ahogyan azt a tévében szokták. Aztán egyszer csak felemelte a fejét, és a gunyoros kifejezés egyetlen szempillantás alatt eltűnt az arcáról.

– Csókolom, Mrs. Scudder – kiáltotta. – Hogy tetszik érezni magát?

Bruce és Andi egyszerre fordultak meg. Alice nénit pillantották meg a verandán, háta mögött a szüleikkel. Nyilván éppen a kertet mutatta meg nekik.

– Nagyszerűen, Jerry drágám – válaszolta Alice néni, és szája széles mosolyra húzódott, ahogy megpillantotta együtt a három gyereket. – Annyira örülök, hogy találkoztatok. Az előbb mondtam Bruce-nak és Andinek, hogy milyen tündéri fiú lakik a szomszédban. Azért jöttem ki, hogy bemutassalak benneteket egymásnak, de látom, máris összebarátkoztatok.

Második fejezet

Andinek az volt a legrosszabb az új iskolában, hogy Bruce nem lehetett vele. Amióta csak az eszét tudta, a bátyja szerzett új barátokat mindkettejüknek.

Itt Elmwoodban viszont Bruce vagy egy mérföldnyire került tőle a Thomas Jefferson Középiskolába. Andi rettetesen magányosnak érezte magát most, hogy nem támaszkodhatott rá. Ő sosem tudta igazán elengedni magát idegenek között, most pedig azt vette észre, hogy még zárkózottabb lett, mint valaha.

Az első napon egy szőke, mosolygós arcú lány lépett oda hozzá, és megkérdezte tőle, hogy szeretne-e egy „dupla hoppá” nevű játékot játszani. Andi, aki sosem hallott erről a játékról, túlságosan zavarba jött ahhoz, hogy ezt bevallja, úgyhogy inkább azt mondta: – Köszönöm, nem.

– Ne hülyéskedj már – biztatta Debbie. – Nem sokkal nehezebb, mint simán. Gyorsan belejössz.

– Tényleg nem szeretnék – rázta meg a fejét Andi.

Debbie mintha megsértődve állt volna odébb, Andi pedig iszonyúan dühös volt magára, főleg amikor meglátta a lányokat, amint két ugrókötélen fölött ugráltak át. Albuquerque-ben ő is sokszor játszott ilyet, és igazság

szerint elég ügyes is volt benne, csak sosem hallotta, hogy dupla hoppának nevezték volna. Most, hogy rájött, mi is az, borzasztó jó lett volna odarohanni és azt mondani: – Jaj, mégiscsak szeretnék veletek játszani.

Csakhogy ha erre gondolt, görcsbe rándult a gyomra, és egyszerűen nem tudta megtenni. Amikor Debbie és a többi lány feléje pillantottak, inkább átnézett rajtuk, mintha nem is látta volna őket.

Soha többé senki nem hívta ugrókötelezni.

Úgyhogy, bár ő maga volt a hibás, és ezt pontosan tudta, Andinek az elmwoodi általános iskolában eltöltött első hét végén még egyetlen barátja sem akadt.

– Nagyon jó volt ma a játszótéren – mesélte vacsoránál a családnak, vagy: – Hallanotok kellett volna a vicceket, amiket a lányok meséltek ebéd közben.

Aztán persze büntudata támadt, amikor Alice néni az édesanyjához fordult, és azt mondta: – Nagyon szerencsések vagytok, Linda, hogy ilyen népszerű lányotok van. Milyen sok barátot szerzett ilyen rövid idő alatt!

De Andinek a világon a legeslegjobban azért Bebe hiányzott. A tacsó most már majdnem három éve volt az övé. Karácsonyra kapta, amikor nyolcéves volt, Bebe meg még csak kölyök, de olyan pici, mintha nem is lett volna igazi.

A fa alatt találta, egy karácsonyi csomagolópapírba burkolt dobozban, aminek apró lyukakat vágtak az oldalába, hogy bejuthasson a levegő. Andi letépte a papírt, és érezte, ahogyan a doboz megmozdul. Aztán leugrott róla a teteje, és ott volt Bebe a fényes, hosszúkás arcával, a fintori

orrával, a csillogó szemével meg a doboz oldalán dörömbölő hosszú, vékony farkával, amelyik úgy nézett ki, mint egy darab fekete drót.

– Bruce-nak vettünk egy digitális fényképezőgépet, de úgy gondoltuk, te ennek jobban örülnél – mondta nevetve az édesanyja, lánya döbbent arca láttán.

Aztán, mintha minden szót hallott és megértett volna, Bebe a dobozból egyenesen Andi karjába ugrott, és attól a pillanattól fogva megszűnt a világ kettejük körül. Az emberek közül sokan Bruce-t szerették jobban, de Bebe bizony nem. Ő meg volt róla győződve, hogy az egész világon senki sem csodálatosabb, mint Andi.

Bárcsak itt lenne most! – gondolta Andi, amikor kilépett az osztályteremből, és végigment a hosszú folyosón a bejárat felé. Körülötte fiúk és lányok szaladgáltak könyvekkel megrakodva, nevetve, beszélgetve. – Várj meg! Várj! – kiáltoztak egymás után. Andi úgy érezte, ő az egyetlen az egész iskolában, akinek nincs egyetlen barátja sem, akihez szólhatna legalább az utolsó kicsengetés után.

Azt képelem, hogy Bebe ott van kint – mondta magának. – *Úgy csinállok, mintha az ajtó előtt várna.*

Különös módon ettől a gondolattól máris jobban érezte magát, úgyhogy amikor kilépett az utcára, és semmiféle kiskutya nem várt rá, azt gondolta magában: *kicsit messzebb vár, a következő sarkon.*

Amikor odaért, azt mondta magában: *nem... nem jött el ilyen messzire. Otthon van az udvar sarkában, az utcát figyelj, és reménykedik, hogy hamarosan jövök.*

Andinek egész úton hazafelé Bebe járt az eszében. Annyira erősen gondolt rá, hogy egyre jobban elfogta a honvágy. Mire befordult a saját utcájukba, a szeme megtelt könnyel, és alig bírta megállni, hogy ne kezdjen el zokogni.

Mereven maga elé bámult, ahogy végigsietett a járdán, az őszi éjszakáktól lassan vörösbe forduló juharfák, a növényektől benőtt eladó barna ház, egy üres telek és egy behúzott függönyű sárga ház mellett, mielőtt befordult volna a csinos fehér ösvényre, amely Alice néni ajtajához vezetett.

Egyszerre megtorpant. Nem hitt a szemének. A veranda lépcsőjén magányosan kuporgott egy kiskutya – mintha csak várt volna valakire.

– Bebe? – Andi halkan szólalt meg, mintha csak attól félt volna, hogy hangjára a kutya eltűnik. Keze fejével kitörölte a könnyeket a szeméből, és addig osont az ösvényen, amíg már csak alig pár méternyire volt.

Most, hogy közelebb ért, már látta, hogy a kutya nem Bebe, sőt egy kicsit sem hasonlít rá azon kívül, hogy ő is éppen olyan barna és kicsi. Ez egy borzas kutya volt hosszú, piszkos, összevissza lógó, rendezetlen szőrrel.

– Szia, kiskutya – mondta Andi gyengéden. – Rám vársz?

A szőrösömó úgy fordult, hogy az a része, amelyik a fejének tűnt, most Andire nézett, valahol hátul pedig mozgolódnak kezdett valami, ami talán egy fark lehetett.

Andi felé nyúlt és félresöpörte a szőrt a kutya pofijából. Két fényes gombszem nézett fel rá megindító tekintettel.

– Te meg mire vársz itt? – kérdezte a lány. – Éhes vagy? Gyere, te szegény, Andi szerez neked valamit enni.

Karjába vette a kutyát, és a házon keresztül bevitte a konyhába.

Édesanyja éppen répát pucolt odabent. Mrs. Walkernek szokásává vált, hogy már korán előkészítette a vacsorát, amikor csakis az övé volt a konyha, mivel Alice néni éppen odafent szunyókált.

– Andi, ne! – kiáltott fel, amikor meglátta lányát a küszöbön. – Azonnal vidd ki azt a kutyát!

– De Anya, éhes – mondta Andi. – Nem hagyhatjuk, hogy egy ilyen aranyos kiskutya éhen haljon a lépcsőnkön. Nem adhatok neki egy tál tejet?

– Nem, nem adhatsz – vágta rá Mrs. Walker határozottan. – Azzal csak arra biztatnád, hogy maradjon. Ha etetni kezdesz egy kóbor állatot, akkor azt fogja gondolni, hogy otthon érezheti magát.

– Csak egy kis tejet, Anya! – könyörgött Andi. – Kérlek! Gondold azt, hogy Bebe az, éhes, és senki nem ad neki enni... – Szemébe megint könnyek gyűltek a gondolatra.

– Nos, ő nem Bebe – mondta Mrs. Walker. – Valószínűleg itt lakik valahol a környéken, csak elcsámborgott egy kicsit. Most pedig vidd ki, és lökj rajta egyet, hogy elinduljon. Talán vacsorára hazakeveredik.

– Nincs otthona – mondta magabiztosan Andi. – Nyakörv sincs rajta meg semmi, ráadásul piszkos, kócos és elhanyagolt...

– Kifelé, Andi – adta ki az utasítást Mrs. Walker. – Most! Mielőtt Alice néni lejön az alvásból, és tüszögőrohamot kap. Ez az ő otthona, drágám, mi csak vendégek vagyunk.

Alice néni szabályai szerint kell élnünk, és alkalmazkodnunk kell ahhoz, ahogyan ő él.

– Hát jó – mondta Andi gyászos hangon, és kivitte a kutyát. – Szegény drágám – mormogta, és ringatni kezdte az állatot a karjaiban. – Szegény kis kidobott drágaságom.

Balra nézett az utcában. – Arrafelé nem küldhetlek el – mondta. – Akik a sárga házban laknak, nyaralni vannak vagy valami, utána meg ott az az üres telek és a lakatlan barna ház. A másik irány meg még rosszabb. – Végigfutott a hátán a hideg, ahogy jobbra fordult. – Az a rettenetes Gordon lakik ott. Ő valószínűleg kitépné a lábaidat.

Az utca túloldalára pillantva meglátott egy kellemes külsejű szürke házat, az udvaron hintával és néhány biciklivel.

– Talán ott otthonra találsz – mondta, és igyekezett reményt csempészni a hangjába. – Legalábbis úgy tűnik, ez a legjobb esélyed.

Átment az úton a kutyával a karjában, letette a szürke ház előtt, majd taszított rajta egyet a veranda irányába, és gyorsan, hogy az állat ne követhesse, viasszaladt a másik oldalra.

Ahogy a lépcsőn szaladt fölfelé, eszébe jutott valami. – Mi van, ha Bebe megszökött? Mi van, ha megszökött Arquette-éktől, és elindult megkeresni engem? Mi van, ha éppen kóborol valahol, mint ez a szegény kutya, és senki nincs, aki enni adjon neki vagy gondoskodik róla.

A gondolat annyira szörnyű volt, hogy Andinek hányingere támadt. Besietett a házba, felrohant a lépcsőn a szobába, ami most az övé volt – korábban Alice néni használta

varrószobának, de volt benne egy összecukható ágy –, és becsapta maga mögött az ajtót.

Az ágy melletti asztalon feküdt egy ceruza és egy jegyzetfüzet. Andi felkapta őket, az ágyra vetette magát, és nekiállt, hogy megírjon egy verset. „Bebe” volt a címe – a szavak szinte ömlöttek belőle, hogy a papírra vessék magukat:

*Zokogva a reggeli ködben,
bóklásztam magamban,
kerestem az egyetlen dolgot,
amit az enyémnek mondhattam.*

Amikor zaklatott volt valamiért, Andi mindig verseket írt, és mostanra szép gyűjteménye jött össze. Akkor is írt, amikor boldog volt, és néha akkor is, amikor unatkozott, de azok a versek mintha sosem sikerültek volna olyan jól, mint azok, amiket bánatában írt.

Ha befejezett egy verset, szépen lemásolta egy tiszta papírra, aztán elküldte a Jó háziasszony magazinnak vagy a *New Yorker*nek, amik mindig a szülei dohányzóasztalán heverték. Abban az évben kezdte, amikor kilencéves lett. Valahol azt hallotta, hogy Shakespeare tizenegy éves korára megírta az első darabját, és magában megfogadta, hogy ha a tizenegyedik születésnapjáig nem adják ki egyetlen versét sem, nem ír többet, és inkább talál magának más elfoglaltságot.

Néha nehéz volt verset írni, néha meg könnyű. Mivel most annyira izgatott volt és csordultig telt érzésekkel,

ilyen könnyen még soha egyetlen verset sem írt meg, mint ezt a Bebéről szólót. A szavak anélkül özönlöttek a papírra, hogy egyáltalán gondolkodnia kellett volna rajtuk.

Éppen befejezte az utolsó sort, amikor kopogtattak az ajtón.

– Andi? – Bruce volt az. – Anya szeretné, ha lejönnél és megterítenéd az asztalt.

– Máris ennyi az idő? – Andi felnézett, és meglepve állapította meg, hogy odakint már szürkült. – Azt sem tudtam, hogy egyáltalán itthon vagy.

A papírdarabot becsúsztotta a jegyzetfüzetébe, felállt és kinyújtózott. Jól érezte magát, mintha csak minden boldogtalanságát a lapra öntötte volna. A jegyzetfüzetet visszadobta az asztalra, kilépett az ajtón, aztán lement a földszintre.

Miközben a vacsoraasztalt terítette, eleredt az eső. Először éppen hogy csak csöpörgött, a cseppek finoman, alig hallhatóan kopogtak a tetőn. Mire azonban az evőeszközök és a szalvéták is a helyükre kerültek, a kopogásból hangos dörömbölés lett.

– Azt hiszem, megnézem az emeleti ablakokat – mondta Bruce, s elindult felfelé a lépcsőn. – Jön Apa – kiáltotta le egy pillanattal később. – Látom a kocsit.

– Remélem, vitt magával esernyőt – kiabált ki Mrs. Walker a konyhából, ahol éppen Alice néninek segített krumplipürét készíteni.

Az esőcseppek dobolása elnyomta a felhajtóra forduló autó hangját, azt viszont már mindannyian meghallották,

amikor Mr. Walker felszaladt a veranda lépcsőjén. Andi otthagyta az asztalt, és futott, hogy ajtót nyisson neki.

Apja ázottan lépett be, és megrázta magát éppen úgy, ahogy otthon szokta a csupa téglafolyosón. Hirtelen ráébredt, mit is csinál, és felnyögött: – Te jó ég, a szőnyeg!

– Gyorsan, hozzatok újságokat! Egy fürdőszobaszőnyeg is! Meg szaladjatok el törülközőért! – Alice néni pánikban rohant ki a konyhából, hogy egy mosogatórongy sarkával máris elkezdje szárítgatni a nedves foltot a hófehér szőnyegen.

Andi látta a zuhogó eső függönyét, amely legalább olyan súlyos és hangos volt, mint egy vízesés. Mr. Walker félresöpörte nedves haját az arcából. Bruce, karjában egy halom fürdőlepedővel rohant lefelé a lépcsőn, Mrs. Walker pedig aggódó arccal sietett elő a konyhából, papírtörülőkkel megrakodva.

– Te jó ég – mondogatta –, remélem, nem marad foltos a szőnyeg!

Mindannyian annyira el voltak foglalva, hogy egyetlen dolgot senki nem vett észre. Andi látta, és ki is nyitotta a száját, hogy megszólaljon. Aztán lassan megint becsukta.

Egy szót sem fogok szólani – gondolta, miközben a csapzott szőrű, kis barna kutya beoldalgott apja lábai között, aztán végigsietett az előszobán és felrohant a lépcsőn.

Harmadik fejezet

Aznap este a vacsoránál Andi egyáltalán nem tudott arra figyelni, hogy mi történik az asztalnál. A többiek szavai mintha lebegtek volna körülötte, de alig-alig jutottak el a fülébe.

Az étel érintetlenül hevert a tányérján, és egyre csak hűlt, amíg Mrs. Walkernek fel nem tűnt, mi folyik: – A Föld Andinek! Vétel! Valahol a világűrben jársz, kicsim? Talán van valami baj? Nem érzed jól magad?

– Ó, nem, nem... Jól vagyok. – Andi sietősen felkapta a villáját és enni kezdett. – Csak elgondolkodtam.

Igazából egyáltalán nem gondolkodott. Hallgatózott. A marhasült illata forró, ínycsiklandó hullámokban terjedt a tálból, hogy betöltse a ház teljes alsó szintjét. *Vajon mennyi időbe telik – fontolgatta Andi –, amíg a szag feljut az emeletre, ahol egy éhes kutya bujkál? Ha pedig feljut, vajon mennyi ideig képes ellenállni neki?*

Szinte hallotta a körmök kopogását a lépcsőn, amint a nedves szőrkipac sebesen megindul lefelé, hogy vacsoráért könyörögjön.

Maradj ott! – mondogatta magában. – *Maradj ott, és várj még egy kicsit! Andi mindjárt hoz neked vacsorát.*

Mintha csak olvasott volna lánya gondolataiban, Mrs. Walker egyszerre megszólalt: – Andi bánatos, mert délután talált egy eltévedt kiskutyát, és nem engedtem meg neki, hogy behozza a házba. Nagyon megszokta, hogy vele van a kutyája, és mindennap játszik vele, most pedig nehezen érti meg, hogy ezt itt nem lehet.

– Ó, Istenem, de nem ám! – Alice néni felkapta a szalvétáját, és a szája elé emelte, mintha csak a gondolatát is igyekezett volna elhessegetni egy ilyen szörnyűségnek. – Állatszörnek a közelébe sem tudok menni. Még a madárszörnek se... akarom mondani, a tollnak. Azt sem tudom elviselni a házban. Minden párnám habszivaccsal van töltve.

– Mi a helyzet a halakkal? – kérdezte kíváncsian Bruce.
– Azoknak a közelébe tudsz menni?

– Fogalmam sincs – vallotta be Alice néni. – Sosem voltam hozzá elég bátor, hogy kipróbáljam. – Andihez fordult.
– Ha annyira hiányzik a kutyusod, drágaságom, miért nem mész át a szomszédba játszani? Jerrynek van egy gyönyörű ír szettere. Nemrég kapta a szüleitől.

– Nem hiszem, hogy szeretnék ott játszani – mondta Andi.

– Hogy nem szeretnél átmenni Jerryhez? – Alice néninek a lélegzete is elakadt a döbbenettől. – Látnod kéne, hogyan alakították át a szülei a teljes alagsort, hogy Jerry és a barátai játszhassanak. Gyönyörű, fenyődeszkákkal van kirakva az egész, ott van Jerry hálószobája is, meg egy játszószoba biliárdasztallal és nagyképernyős tévével, meg a jó ég tudja még, mivel. Nem érem föl ésszel, miért nem mentek át minden áldott nap játszani.

– Nem jövünk ki Jerryvel – mondta Bruce kurtán.

A kijelentés annyira nem illett Bruce-hoz, hogy a felnőttek az asztal körül mind kikerekedett szemekkel fordultak felé.

– Ez nem vall rád – jegyezte meg Mr. Walker. – Mindig is könnyen barátkoztál a többi fiúval.

– Nem akarok olyan barátokat, mint Jerry Gordon – közölte Bruce. – Látnotok kéne, hogy bánik azzal a szerencsétlen kutyával.

– Jaj, Bruce, biztosan tévedsz – kiáltott fel Alice néni. – Gordonék bűbajos emberek. El nem tudom képzelni, hogy egy olyan fiú, mint Jerry, rosszul bánjon egy állattal.

– Senki nem is gondolná, aki csak felnőttek között látja – ismerte el Bruce. – Mindig megkapja, amit akar, úgy-hogy udvarias és kedves. A kutyájával máshogy viselkedik. Vörös Vándor halálosan retteg tőle, igaz, Andi? – fordult hűgához támogatásért.

– Micsoda? – Andi nem is hallotta a kérdést. Ahogy az utolsó falat ételt is a szájába lapátolta, majdnem felsóhajtott a megkönnyebbüléstől. – Nem baj, ha fölmegegyek a szobámba?

– Várj csak, amíg mindenki végez! – mondta az édesanyja. – Akkor segíthetsz leszedni az asztalt, és bepakolni a mosogatógépbe.

Andi már majdnem tiltakozni kezdett volna, amikor hirtelen támadt egy ötlete.

– Megcsinálom a konyhát egyedül – mondta. – Ti csak pihenjete, én gondoskodom mindenről.

– Húha, Andi! – Mrs. Walker meglepettnek látszott.

– Hát nem imádnivaló? – kiáltott fel elbűvölten Alice néni. – Hogy te milyen rendes, segítőkész lány vagy!

Ami Bruce-t illeti, ő úgy meredt a hűgára, mintha elment volna az esze.

Andi éppen befejezte a lábosok súrolását, amikor Bruce lépett be a konyhába. A fiú becsukta maga mögött az ajtót, és kertelés nélkül belevágott a mondandójába.

– Jól van, hadd halljam. Miben mesterkedsz?

– Mi az, hogy miben mesterkedem? – kérdezett vissza Andi feszengve. – Én csak gondoltam, hogy megspórolok Anyának meg Alice néninek egy kis munkát, és...

– Hagyd már ezt! – mondta Bruce határozottan. – Alice néni hiheti azt, hogy „rendes, segítőkész lány” vagy, de én jobban ismerlek annál. Mit rejtegetsz az alatt a pulóver alatt? Gyerünk, mutasd...

– Semmit – erősködött Andi, és megpróbált elfordulni a bátyjától, de az gyorsabb volt nála. Elkapta a pulcsit, és felrántotta.

– Egy adag marhasültet?

– Én csak... Én csak gondoltam... – Andi megpróbált valami hihető magyarázattal előállni. – Gondoltam, lehet, hogy később éhes leszek.

– Hazudsz, és ezt te is tudod. – Bruce mindig észrevette, ha húga nem mondott igazat. – Minek kell az a hús? Jobban jársz, ha elmondod.

– Hát jól van – mondta Andi kelleetlenül. – De meg kell ígérned, hogy nem árulod el.

– Kinek nem árulom el?

– Senkinek. Anyának, Apának, és főleg Alice néninek. Ez nagyon nagy titok. Élet-halál kérdése.

– Jó, megígérem. – Bruce már alig bírta türtőztetni magát. – Mi az a titok?

– Van fönt egy kutya – suttogta Andi.

– Az a kóbor, amelyikről Anya beszélt? A végén mégis behoztad a házba? – Bruce hangjából kelletlen tisztelet süttött. – Hogyan sikerült? Hol van most?

– Nem tudom pontosan – mondta Andi. – Valahol az emeleten. Vacsora előtt szaladt föl, azóta még nem tudtam utánamenni. Látnod kéne, Bruce, olyan szánalomra méltó. Csuromvizes, éhes és senkije nincs, aki szeresse.

– Hát akkor gyerünk – intett Bruce. – Vigyük fel neki az ételt, amíg mindenki a nappaliban van és tévét néz.

Andi hálásan mosolygott a bátyjára. Sosem lehetett benne biztos, hogyan reagál Bruce a dolgaira. Néha mintha a legjobb barátja lett volna, máskor meg mogorva volt és önfejtő, majdnem mint egy felnőtt. Most, hála az égnek, nem lesz vele baj.

– Menjünk – mondta a lány, és megint ráhúzta a pulóvert a tányérra.

A mosogatógép és a tévé hangja elnyomta lépteik zaját, ahogy felmentek a lépcsőn. Az emeleti folyosón Andi megállt, és letette a tányérra a hússal.

– Gyere, kutyus – mondta halkán. – Gyere ide, édes kiskutyám! Andi hozott neked finomat!

Csak néma csend volt a válasz.

– Fura – mondta Bruce. – Ha éhes, ahogy mondd, az ember azt gondolná, hogy már rohan is. A kutyáknak jó orruk van. Tudják, mikor kapnak enni.

– Lehet, hogy alszik – találgatott Andi. – Sokat futkosott ma szegény, és nyilván kimerült. Te kezd itt, én meg a folyosó másik végén állok neki. Meg fogjuk találni.

Módszeresen kezdték átfésülni az emeletet. Bruce-nak jutott Alice néni nagy hálósobája, egy kamra meg egy fürdőszoba. Andié lett a vendégszoba, amit most a szülei használtak, meg a varrószoza. Amikor mindketten végeztek, lógó orral találkoztak középen.

– Nyoma sincs semmiféle kutyának – mondta Bruce. – Benéztem az ágyak alá és a függönyök mögé is. Mindenhová.

– A folyosónak ezen a végén sincs – ráncolta a homlokát Andi. – Cseréljünk. Én megnézem az összes helyet, ahol te jártál, te meg azokat, amik az előbb az enyémeek voltak. Valamelyikünknek meg kellett volna találnia.

– Az biztos, hogy nálam nem volt – vont a vállát Bruce, de már el is indult a szülei szobája felé, miközben Andi Alice néni hálósobájában kutatott.

Gondosan átvizsgálta a helyiséget, benézett mindenhová és minden mögé, hason csúszva belesett az ágy alá, és félrelibbentette a függönyt a rózsaszín fésülködőasztal előtt, ami olyan volt, mintha egy régimódi filmből került volna ide.

Ahogy körbe-körbe járkált, elfojtott hangon szüntelenül mondogatta:

– Itt vagyok, kiskutyám! Bújj elő!

Mire végzett a fürdőszobával is, ahol benézett a kádba, a szennykosárba meg a vécé mögé, az az érzése támadt, hogy a kutya talán valamiféle varázsló lehet, és egyszerűen köddé vált.

Bruce láthatólag hasonlóképpen látta a helyzetet.

– Biztos vagy benne, hogy itt kell lennie? – kérdezte.
– Talán megint lement, amikor nem figyeltél.

– Nem tudom, az hogyan lenne lehetséges – felelte Andi.
– Onnan, ahol ültem vacsora közben, láttam az egész hallt a lépcsőig. Aztán meg ha lejött volna, biztos egyenesen az étkezőbe rohan. Ott volt az étel.

– Mindenesetre nem úgy tűnik, hogy most itt van – mondta Bruce. – Talán csak álmodtad. Talán csak nagyon akartad látni azt a kutyát, és meggyőzted magad, hogy tényleg bejött.

– Butaság – jelentette ki Andi. Éppen az ilyen felnőtt megjegyzések miatt támadt néha kedve pofon vágni a bátyját. – Nem álmodtam semmit. Az a kutya itt van fent valahol.

– El nem tudom képzelni, hogyan... – kezdte Bruce, amikor egyszerre anyjuk hangja szakította félbe odalentről.

– Gyerekek, lezuhanyoztatok már?

– Nem – kiáltották vissza egyszerre.

– Akkor nyomás zuhanyozni. Mindjárt itt a lefekvés ideje.

– Jól van! – Bruce megint halkán folytatta. – Nem vagyok hajlandó tovább vadászni. Nem hiszem, hogy bármilyen kutya is lenne itt. Stipi-stopi, én zuhanyozom először.

– Szó sem lehet róla. Tegnap este is te mentél előbb, és elhasználtad az összes meleg vizet. – Andi felvette a tányért a földről, és besietett a varrósobába. Miután bezárta maga mögött az ajtót, felkapcsolta a villanyt, és elővette a pizzamáját. Körülnézett, hogy hová rejthetné el az ételt. Nem lehet szem előtt, amikor édesanyja feljön, hogy jó éjszakát kívánjon.

A szoba túlsó végében álló gardrób ajtaja résnyire nyitva volt. Alice néni itt tartotta a szabásmintákat és a különböző anyagokat. Andi átsietett a szobán, szélesre tárta az ajtót, és a tányért letette egy nagy halom szabásminta tetejére. Éppen elfordult volna, amikor mozgást pillantott meg a sarokban.

– Szóval itt vagy – Andi letérdelt a gardróbban a földre.
– Nem csoda, hogy nem találtunk meg. Jól elbújtál egy csomó anyag alatt.

Kinyúlt, és elkezdte félrehúzni a darabokat. – Egészen jó kis fészket csináltál magadnak. Mit gondoltál, te kis buta? Azt hiszed, madár vagy? Hát nem tudtad, hogy Alice néni éppen olyan allergiás a tollra, mint a kutyaszőrre, és...

Andi elhallgatott, és a lélegzete is elállt. A puha ágyban, amit Alice néni anyagaiból készített magának, nemcsak a bozontos barna kutya hevert, hanem három apró barna és fehér kölyök is.

Minden kóbor kap a jóból

Andi imádja a kutyákat.

Csakhogy Andi és a családja Alice nénihez költöztek, aki borzasztó allergiás a kutyákra, így a kislány tacskójának, Bebének meg az Alice néni kűszöbére tévedt tündéri kóbor kutyának, Pénteknek bujkálnia kell... Amíg egyszer csak Andinek nagyszerű ötlete nem támad.

Nemsokára bátyjával, Bruce-szal megmentik Pénteket és a kölykeiket, majd beköltöztetik őket egy a közelben álló elhagyatott házba. Később itt talál otthonra Vándor, a gyönyörű ír szetter is, akivel rosszul bánt a gazdája, őt pedig az iskolaudvaron maradékokért kuncsorgó MacTavish követi. Ezután érkezik még öt bullmasztiff kölyök, akiket tulajdonosuk nem akar megtartani.

Andi odáig van az izgatottságtól – igazi kutyaszállót vezet! De sikerül-e Bruce segítségével tovább működtetni a kutyák menhelyét, vagy egy vakkantás elárulja a titkukat?

1999 Ft

ISBN 978 963 245 157 2

9 789632 451572

Könyvmolyképző Kiadó

A könyv ötletén alapuló film már a mozikban!

A DREAMWORKS PICTURES ÉS A NICKELODEON MOVIES BEHATÁRTALAN ÉS A COLD SPRING PICTURES KÖZTREMÓKÖRÉVEL A DONNERS' COMPANY / MONTECITO PICTURE COMPANY PRODUKCIÓJÁT "HOTEL FOR DOGS" EMMA ROBERTS, JAKE T. AUSTIN, KYLA PRATT, VALAMINT LIZA KUDROV, KEVIN DULLON ÉS DON CHEADLE ZENE JOHN DEBNEY JELE: BETH PASTERNAK, C.O.G. VÁGÓ SHELDON KAHN A.C.E. LÉTRŐK: WILLIAM SANDELL OPERÁTOR MICHAEL GRADY
ESENTEREK IVAN RIETMAN, TOM POLLOCK, JEFFREY CLIFFORD PRODUCERE LAUREN SCHULER DONNER, JONATHAN GORDON, EVAN LESLIE, JASON CLARK, LOIS DUNCAN KÖRTELÉK ALAPJÁN FIBRÁRTOZÓ JEFF LOVIELL ÉS BOB SCHOUDLEY ÉS MARK MCCORKLE
LIP DUNA
HUP
FOCUS
HotelForDogsMovie.com
RENDETTÉ TYRON FREUDENHALL
DREAMWORKS PICTURES
Copyright © 2006 DreamWorks LLC. All Rights Reserved.